

บทที่ 211 ได้ตามชื่อ

แม้ตงเยว่ฮ่าวจะมีเพียงวิญญาณยุทธ์ระดับหวางชั้นที่เจ็ด แต่ด้วยฐานะบุตรของผู้นำตระกูลตง ทุกผู้คนจากอีกสามตระกูลย่อมต้องเคยได้ยินชื่อมันมาก่อน

เพราะเหตุนั้น ตงเยว่ฮ่าวและศิษย์คนอื่นของตระกูลตงจึงตกตะลึง

ไม่เคยรู้จักตงเยว่ฮ่าวมาก่อนงั้นรี?

เจ้าหนุ่มนี้ไม่ใช่คนของอีกสามตระกูลงั้นรี?

"เจ้าไม่ใช่คนจากสี่ตระกูลใหญ่!" ตงเยว่ฮ่าวปฏิเสธอย่างฉับไว เขาถลึงตามองฉินหนานพูดเสียงกระด้าง "เจ้าเป็นใครกันแน่จะบอกให้ณะ หุบเขาพยัคฆ์มังกรถูกยึดครองโดยสี่ตระกูลใหญ่ คนนอกไม่มีทางเข้ามาได้ การบุกรุกของเจ้าถือเป็นการท้าทายอำนาจสี่ตระกูลใหญ่!"

ยามนั้น สีหน้าหม่นหมองขอ ตงเยว่ฮ่าวกลับกลายเป็นเพลิงโทสะ เขาไม่สนใจคำพูดของฉินหนาน

จริง หุบเขาพยุคนมมngerเกิดจากธรรมชาติ สตรีระกูลใหญ่อ้างสิทธิ์ใดมาอ้างว่ายึดครอบทั้งเทือกเขาได้ ส่วนข้าจะเป็นใครนั้น บอกแล้วว่าพวกเจ้าไม่มีสิทธิ์อันใดมาสอบถาม!"

ตงเยว่ฮ่าวและศิษย์ตระกูลตงต่างตะลึงงัน

โอหังนัก!

นี่โอหังเกินไปแล้ว!

สตรีตระกูลใหญ่มีสิทธิ์อะไรงั้นรี?

พวกเขาไม่มีสิทธิ์งั้นรี?

หากพวกเขาเป็นผู้ฝึกยุทธ์ธรรมดา ย่อมต้องหวาดกลัวเมื่อเห็นท่าทีเย่อหยิ่งของฉินหนานแน่

แต่ตงเยว่ฮ่าวที่เป็นบุตรชายของผู้นำตระกูลตงได้รับการดูแลอย่างดีตั้งแต่เด็ก ไม่มีประสบการณ์ในโลกภายนอกแม้แต่น้อย เมื่อถูกท้าทายหลายคราวติดต่อกันก็ไม่อาจอดทนได้อีกต่อไป เส้นโลหิตเต้นตุดที่ขมับพร้อมเพลิงโทสะสุ่มอก

ตงเยวฮาวคารามพรอมปลดปล่อยลมปราณออกมาและพุ่ง
หมัดออกไปทางจินหนาน

หมัดนี้มีใช้ธรรมดา มันเปล่งเสียงร้องของมังกร เปี่ยมประสงค์
แห่งหมัดขั้นสำเร็จชั้นสูง พลังทำลายล้างสามารถฟาดคนผู้
หนึ่งเป็นชิ้นเลย

แต่ถึงเช่นนั้น วิชายุทธ์นี้ก็ไร้ค่าเมื่ออยู่ต่อหน้าศิษย์สำนักเสวีย
ยนหลิงจง อย่างว่าแต่คู่ต่อสู้ของเขาคือจินหนานเลย

"กล้าดีนี่"

รอยยิ้มเยียบปราศจากขอบใบหน้าจินหนาน เขาไม่คาดคิดว่า
ตงเยวฮาวผู้นี้จะลงมือก่อน จินหนานยกมือขึ้นฟาดลงบนใบ
หน้าตงเยวฮาว

"ผ่าะ!"

พร้อมเสียงดังปัง ภายใต้อาสนาดาดไม่ถึงของศิษย์ตระกูลตง
อีกเจ็ดคน ตงเยวฮาวลอยละลื้อไปพร้อมแรงปะทะเข้ากับ
ลำต้นไม้ เขาไม่อาจต่อกรได้โดยสิ้นเชิง

ตงเยวฮาวกระออกเลहतออกมากาหนง เทสะดบ เบเพราะ
ฝ่ามือนี้ เขาจ้องมองฉินหนานด้วยแวตาทวาดห้วน

สามารถเอาชนะข้าด้วยการตบครั้งเดียวงั้นรี?

วรยุทธ์ของบุรุษหนุ่มผู้มีระดับใดกัน เหตุใดแข็งเกร่งจนน่า
กลัวปานนี้?

ศิษย์ตระกูลตงคนอื่นต่างตัวสั้น พวกเขารู้ตัวในที่สุดว่าบุรุษ
หนุ่มเยอหยิงที่สามารถตบตงเยวฮาวที่เดียวปลิวกระเด็นไป
ได้ต้องมีความเป็นมาอันยิ่งใหญ่แน่นอน น่าจะเป็นสุดยอด
อัจฉริยะจากสี่สำนักยิ่งใหญ่

ฉินหนานกวาดตามองคนกลุ่มนั้นด้วยแวตาเย็นเยียบ พร้อม
กล่าวว่า "ข้าบอกแล้วว่าอารมณ์ไม่ค่อยดี อย่ายั่วยุข้า แต่พวก
เจ้าก็ไม่ฟัง ข้าจะให้โอกาสพวกเจ้าสักครั้ง ส่งกระเป๋ามิติและ
สมบัติทั้งหมดมาเดี๋ยวนี้ ไม่เช่นนั้น อย่าหาว่าข้าไม่ปรานี!"

สี่คำสุดท้ายพูดด้วยเสียงเกรี้ยวกราด

กระบี่โบราณทั้งเจ็ดบนหลังฉินหนานเริ่มสั่นด้วยประสงค์แห่ง
กระบี่ที่เพิ่มพูนขึ้น ทำให้เขาดูน่าหว่นหวาดราวกับยมทูต

รงสนาหวนหวาदनน

สมองพวกเขาไม่อาจตอบสนองได้ เมื่อความหวาดกลัวใน
หัวใจทำให้ต่างคนต่างหุบกระเป๋ามิติของตัวเองโยนลงบน
พื้นตามสัญชาตญาณ

"นี่มัน..."

ดวงตาเย็นเยียบของจินหนานเป็นประกายขึ้นมาทันที

ศิษย์ทั้งแปดของตระกูลตงนี้ ยกเว้นตงเยว่ฮ่าวแล้ว คนอื่นก็
ไม่ได้มีสมบัติล้ำค่ามากมายภายในกระเป๋ามิติ แต่ละคนมี
โอสภเขียนเทียนสีหมื่นเม็ดและโอสภรักษาที่มีค่าอีกไม่น้อย

แต่ที่สำคัญ ดวงตาแห่งเทพเจ้าสงครามของจินหนานเห็น
โอสภเขียนเทียนสามแสนเม็ด โอสภทิพย์กว่าสิบเม็ด แต่ละ
เม็ดมีค่ายิ่งกว่าโอสภเขียนเทียนหนึ่งแสนเม็ด และยังมีโอสภ
รักษาที่สูงค่ายิ่งขึ้นไปอีกอยู่ในกระเป๋ามิติของตงเยว่ฮ่าว

"ร่ำรวยเสียจริง!"

จินหนานหัวใจกระตุกไปวูบหนึ่ง

แล้ว คนทองเจดิม ไอศกเชียนเทียนจำนวนรวมหาล้านสองแสน
เม็ด

ไอศกเชียนเทียนห้าล้านสองแสนเม็ดมีค่าเท่าไรกัน?

นั่นเท่ากับไอศกราชันยุทธ์ห้าหมื่นสองพันเม็ด!

จินหนานเพิ่งได้ไอศกราชันยุทธ์มาเพียงสี่พันเม็ด หลัง
พยายามอย่างหนักถึงสังหารแมลงเกราะน้ำแข็งโบราณลงได้
นั่นมันเปรียบเทียบกันไม่ได้เลย

"นี่ไม่น่าจะถูกต้อง แม้สี่ตระกูลใหญ่จะอยู่ในลำดับสูงสุดของ
อาณาจักรแล้วเหอ แต่ก็ยังไม่อาจเปรียบกับสี่สำนักยิ่งใหญ่
หน้าซำ ศิษย์พวกนี้ไม่ใช่สุดยอดอัจฉริยะของตระกูลตงด้วย
ซำ เหตุใดมีไอศกมากมายเพียงนี้"

ขณะจินหนานรีบเก็บไอศกเข้ากระเป๋ามิติของตน ในหัวสมอง
ก็มีแต่คำถาม จากนั้นเขาก็จ้องตงเยว่ฮ่าว และพรรคพวก
อย่างเย็นชา พร้อมตะคอกว่า "พวกเจ้าไปเอาไอศกมาจาก
ไหนมากมาย?"

แม้ตงเยว่ฮ่าว และคนอื่นหัวนเกรงจินหนาน แต่ก็ยังพอมิหัว
สมองดิฉฉะ! และก็ดงไปกเงียเงไป ใจก็ล้าเมฆดางจริง

เมยวเมยว และชกกระบี่เอียงจากทางด้านหลัง หากพวกเจ้าไม่เต็มใจจะพูด ก็คงต้องใช้ความรุนแรงบ้าง ไม่ต้องห่วง ข้าจะสังหารพวกเจ้าทีละคน หากมีใครเต็มใจพูด ก็จะไว้ชีวิตเริ่มที่เจ้า..."

ฉินหนานซึ่ปลายกระบี่ไปยังตงเยว่ฮ่าว

"เจ้า!"

ตงเยว่ฮ่าวแทบกระอักโลหิตเพราะความโกรธ แต่เมื่อรู้สึกถึงประสงค์แห่งกระบี่เยียบเย็นจากปลายกระบี่นั้น ก็รู้สึกเหมือนอยู่ในถ้ำน้ำแข็ง ความหวาดกลัวอย่างหนักทวีขึ้นทำให้โพล่งออกไป "อย่านะ อย่าทำอย่างนั้น ข้าจะพูด ข้าจะพูด เห็นแก่สวรรค์"

จากนั้นตงเยว่ฮาวก็บอกเล่าความจริงโดยไม่ตกหล่นรายละเอียดใด

สุดท้ายฉินหนานก็เข้าใจสถานการณ์ ดูเหมือนสี่ตระกูลใหญ่ได้เคลื่อนกำลังผู้ฝึกยุทธ์ขอบเขตราชนยุทธ์และขอบเขตพลังเขียนเทียนจำนวนมากมายึดครองหุบเขาพยัคฆ์มังกรทุกคนต่างได้รับทรัพยากรจำนวนมาก

พรสวรรค์ เมื่อบรรลุถึงขั้นนี้ เติบโตผลประเสริฐจนเป็นพิเศษ

"สี่ตระกูลใหญ่ออกมาทั้งหมดคราวนี้..."

จินหนานเกิดความคิดหนึ่งขึ้นมา เขากำลังจะถามตงเยว่ฮ่าว ถึงความลับของหุบเขาพยัคฆ์มังกร แต่ก็เกิดความคิดสำคัญขึ้นก่อน

หากศิษย์ผู้มีพลังเขียนเทียนชั้นที่สองเหล่านี้ยังร่ำรวยขนาดนี้ แล้วศิษย์ผู้มีพลังเขียนเทียนชั้นที่ห้าหรือชั้นที่หกเล่า?

พวกนั้นจะพกพาไอสถเท่าไรกัน?

"หากข้าปล้นศิษย์ทั้งหมดของสี่ตระกูลใหญ่ ก็หมายความว่า ข้าจะใช้หนี้ได้หมดใช่ไหม หากโชคดีพอจะไม่แค่ใช้หนี้ได้เท่านั้น แต่ยังมีไอสถเหลือด้วย!"

หัวใจจินหนานเต้นเร็วเร็วอย่างไร้ยางอาย

"ไม่ ข้าไม่ควรทำอย่างนั้น..."

จินหนานอดเอื่อนอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะสะกดความโลภลงไป

แต่เขาก็กะเมเหมือนองค์หญิงเมียวเมียว ระวังการเซ่นเซ่นชดกบ
หลักการของเขา

เขาก็ยังจัดการเพียงพวกที่พยายามทำร้ายเขาเท่านั้นเช่นเคย

เขาปล้นตงเยว่ฮ่าวและพรรคพวก เพราะพวกนี้ทำลาย
แผนการเขามาสองครั้งติดแล้ว และยังเข้ามายุ่งเรื่องบุปผา
เก๋แปรเปลี่ยนของเขา โดยไม่คิดจะฟังคำแนะนำใด ๆ จึงสม
เหตุผลที่จะปล้นเป็นการสั่งสอนเสียงบ้าง

"คราวนี้ข้าจะไว้ชีวิตพวกเจ้า!"

จินหนานเหลือบมองตงเยว่ฮ่าวและพวกกำลังจะไปจากที่นั่น

ระหว่างนั้น ตงเยว่ฮ่าวที่นอนอยู่บนพื้นด้วยสีหน้าหวาดกลัวก็
ขบกรามเหมือนตัดสินใจได้ เขาหยิบยันต์กระดาษซึ่งมี
อักขระบางอย่างออกมาจากอกเสื้อ พร้อมใส่ปราณแท้เข้าไป
เมื่อยันต์ถูกเผาไหม้ พลังแสงลึกลับก็พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าและหาย
วับไปในพริบตา

- โปรดติดตามตอนต่อไป -